и около й кротъкъ святъ светли,
като зарята утринна небето.

Те въ светлината влязоха. И тамо
~~въ таинствената тиха светлина~~
~~се вглеваха: на-въ́зъ, една сграда~~
край яслите ~~натрупаръ~~ е слама,
~~на-сламата~~, въ родилна изнемога,
е майката оборила глева
~~къмъ ро́дбата си:~~ някакви слова
като да шепне още все въ тревога.

А отстрана насбраните овчари
стоѭтъ. Сами въ почуда гледатъ те
огряното въ сияние дете,
и майката и чужденеца стари. . .

И паднали на колѣне, възславенъ
химнъ магите подхванаха тогазъ,
и отѭехтя тъмата техний гласъ —
„Небесний царь е въ земний избавенъ!“

ВЪ ПУСТИНЯТА

Деньтъ залязва въ тъмнокървавъ пламъ;
и дебне нощь пустинята. Едвамъ
те уморени, още все въ уплаха,
въ дрезгавината вечерна вървяха —

Мария на ослицата отпредъ,
следъ нея Йосифъ. Нийде хорски следъ
по пясъка. И въ полумрака тамо
бе чутъ шумътъ отъ стъпките имъ само.

И ето сянка татъкъ се въ нощьта
предъ тяхъ издигна, — и растеше тя
отъ мигъ на мигъ по-ясна, по-голяма,
таинственна и неприветно няма.